пудзіла

нявіднога

радыё

пудзіла

нявіднога

радыё

Такі ж.

Прывыклі ўлазіць мы у іншае жыцьцё.
Пачулі штосьці, й пабяжалі.
Цікавая цукерка там! А ртом быцьцё?..
А без рэклямы? Й раздражняе

Не смачна як, — імкнулі час і ўваг знайсьці ж. —
Няма страляючых шыпучак.
І ўсім, размеркаваўшы, трэба ж абвясьціць —
Што нейкая ня тая штучка.

Да нізкі "Ацэнашнае..."

Базыль Мялешка 2016

Нізка створаў: “Лаянкі… Цьмацюкі.”

Ругань

*

Табе чытаць у зьнемагу?
Вачаеш нештку, драбязу?
Так-так, табе сказаць змагу,
Ідзі назуй, пайшоў ва ўзу...

Ябе хто гэтае ябло,
Дзядову мову ўбрэх сярэ?
Заткні злуём сваё пыхло,
Так мовю я, цьмачу знутрэ...

**

Вачаеш нештку, драбязу,
Табе чытаць не ў зьнемагу?
Ідзі назуй, пайшоў ва ўзу...
Так-так, табе сказаць змагу.

Дзядову мову ўбрэх сярэ?
Ябе, хто гэтае ябло?
Так мовю я, мавяк знутрэ...
Заткні злуём сваё пыхло.

Пена…

Любяць людзі ў нас пьлявацца,
Асабліва ніз паверхам:
Во цьма, йму так заставацца!..
Зуё морду вынуў? З’ехаў…

Каштані, кароч… Прывабіць,
Да чужніш ты… Пасьмяяцца,
Ціпа, цьмаць, ну… Дум паправіць,
Азуець, і што? Спрачацца.

Абасцаць мачой падлогу,
Дзе сябрук, сусед, падворца.
Раптам бзднуць, як піва троху
Робіць гук пры адкупорцы.

Тварам, бокам, хоць панчохай,
Лепей быць на брэх, вачыма,
Цеху мець з знаёмых лохаў,
Зубы драць калі прычына.

Рагатаць грамчэй, вясёла,
На душы бо гэтак добра…
Зуй я клаў! Выць парасёнам,
Ўзы гэ’ мне! Араць прасторы.

Прашараным.

Ае... Глядзі... Вунь я! Ў Інэце...
Сачы за мной. За ўсім сачы.
Як сікаў, пёрднуў у клязэце.
Ўсе кукі, джпэгі, тэкст — крычы!

Які жыдок, каго аблаяў,
Каго усьмешыў ці ўхваліў,
Каго кахаў ці там, ябаю,
Каму рыгнуў, каму наліў.

Ты ж столькі кідаеш намогі,
Каб быць сапраўдным пацаном —
Зуюй, пільнуй, да вед, зьнямогі.
Муці ваду. Увышку дно.

Які, той я, цябе ябе?
Ня сцысь, спытай. Ты ж шчэ хлапец?
Ці ты мудак сам па сабе?
У скон трасі, прастак, члязец...

Жы́вы...

Дзе б ня быў, вірле ў мазґуль,
Да ўсяго і ўсіх: да, ўзуль...
Ці, бабуля ля аптэкі,
Ці, хлапец на бээмвэхе,
Ці, мужык гарэлку ў рэкі,
Ці, дзяўчыны побач пехам,
Ці, навіны - не паспорыць!
Ці, даляр уніз, угору,
Ці, ня трэ, дык падары...
Ці, за проста — не ўтвары.
Бо, здабытны ж дзень жа сёньня,
Што дарма вачамі жаць?
Мітусіцца, разважаць?
Зняў заробак, штось пакінуў,
Як сумневы? Сум мо ўхлыне...
Штось у краме ўзяў, ну пойдзе,
Сяду, паямо, ды й годзе,
Будзе так, як трэба й быць...
Ў Богу многа дзён, як кажуць,
Адцярпеў, цяпер — забіць,
Адпачыць, затым на стражу.
Так і круціцца усё.
У аднога, цьма, што хочаш,
А ў мяне, ў мяне, ну ё,
Дык што з тым, як ні варочыш?..

Тога, там, і так і гэтак,
Ну, жыве сабе, а мне так,
Йго нафілю мець прабьлемы?
Мне б свае адужыць сьмела.
Так і будзе, быць добром,
Будзем жывы, не памром...
Сала, бульба, чай з цукром,
Адлятунак стрэм акром.

Дарослась

Абаў з-пад “Ёцавіч” раён сталіцы.
Ну склаліся абставіны, — пажыць.
Тут і Макдональдс, з’есці можна піцу,
Жыльлё прыдбаў, машыну бы набыць.

Чужняна дык, супроць, той-сёй — знаёмы.
Глядзець вакол — дзівіцца хто ідзець.
Вір горада. Гарэлак, піў залёвы
І тролінг, перапіхі — смак гудзець!..

Час, зьявяцца свае, сябры ў соцсетках,
Дзяўчынаў лямант, бегі па начы,
Ну праца, зачыць грошы, не аб’едкі,
Не хочаш штось, дык ёсьць пад што — тарчы.

Пачаў я жыць! Дык той, пад рух, — счужанак,
Таго трэ бы даведацца, спаліць.
А як, не дачапіцца йког' дазнана, —
Дык гэта цьма чужэц такім вось быць...

Яму

Што ты прад'явіш, йму, што загарэўся,
Быць вынаходнікам, ня проста мастаком?
Які наяве выдасьць не лапшу, ня рэшту?
А сапраўды выяўнае ў паклон?

Адлекуеш яго выбітнае гарэлкай?
Пілюлю даш? Прыкінесься прастком?
Ці закляйміш яго, імя якой налепкай?
Намёк? "Ня бойся..." счужыш ты яблом?

Ў знаёмства, ўцешкі, да яго падлезеш?
Даш працу добрую і вызначыш там хто?
Ці, так спужанага, няўмысн спужэеш,
Што й шчэ заглыбіцца ў сваё, і скон?

Не дык, кажу. Табе такое да чужаны?
Мне не да злува, тым зьнеспакаён.
А я б нат выбесіўся, ўлез не ў тыя справы,
За йго сказатаў, — сьмешыўся каб ён.

Безадрэсна

Калі табе шэпчыцца
Блізу што сочаць,
Запамятай, сукі, заўсёды пабьлізь.
Куды б не урынуцца,
Куль бы ня скрочыць, —
Зжывіся з, навукай, хай ёблам ва ўвысь...

Ня трэба, мой дружа,
Нат думу сатупу...
Пасьпі, не панурся, цярпі гэты цень...
Жыцьцё аніздужыць,
Шматкрочнасьць прыступак...
Нам варты строс памяці, ўнову жыць, бь, дзень.

Нізка створаў: “Тычна працы...”

***

Калі, чалавек, піша вершы бяз спынаў,
Па мне, правярае іх на пачастунак,
Бы тое ён купьле. Нагадвае рынак,
Як прыгае ў шанец, падправай пакупак.

Пасьля працы.

Лепей зьдзейсьніць намаганьне,
Чым расплюхацца і быць,
Не казаць пра його змаганьне,
Паказаць, а не ўявіць.

Не цішком яго прыкінуць,
Не чакаць на падыход,
Зьдзейсьніць, сьметнік не пакінуць,
І спачыцца ад прыгод.

У юнацтве йны — такія,
У даросласьці — свае,
Першыя, у час — адхінуць,
Там другія. Новае...

Рабіць.

Памкнуцца куль? Звычайнаму людзіну?
Калі ўсё цяме ён? Упэўнен што згадае?
Калі ўсё ёсьць бясплатна? Ў магазіне?
Ў сваіх спытаць, адно? Адшукне, ці дазнае?

Парадак быў раней, а не “ўпарадку”,
Былі паліцы з вартым, рухі да памкненьняў,
А зараз так мажліва ўсё — аж гадка.
А ўсправе: згублен час і сховішчы займеньняў.

***

Нам мала — ініцыятывы
Здурнець утворч, а не ў жыцьці.
Свае акрэсьлі зьмець рупьліва,
Цьвярозым мкненьнем рыць пуці.

Няхай цяпер ня ўвучны трапна,
Дакладна працу пачынаць...
Усе мяшаюць, спраўды ўлады,
Ці мы імкнем сябе ўпраўджаць.

Я сам зьдзівіўся ў дробных справах,
Далось якія добра ўбыць,
Ёсць сэнсу ў, нат, пустых забавах,
Калі аддана час ужыць.

Віцьецца слова, й лік мой, добра,
Ня разам: слава, ў грошах, шоў...
Ты варушыш... Натое й кобра
Уджаліць схоч нэктару ўкол...

Нізка створаў: “Ацэнашнае...”

Такія справы…

Гнуць, згараюць, мруць пісцы, паэты.
Кожны крыжам люстрыць прозьвішча ці ймя.
Так вось пілены Сусьвет, — мы?
Ці палітыка, гісторыя, зямля?

Кінь ты грошы, кінь асобу ўлады,
Тое відавочна: заплаціў, зароб.
Чужаніца зашаптаў абрады?
Хто замовіў гэта? Косіць тых пад гроб?

Ўсё. Ён быў. Такі. Хачу. Чытаць бы.
Адчыняю кнігу — просіцца? — ды не.
Кажа: шлях твой з вастрыя быць,
Незалежным, вольным, гонар мкне.

Друкапіс на, бы памінках, сходы
Аўтара які праз год пакіне сьвет.
Нават пра спатканьні ні нагоды,
Шчыра, іранічна, без ілжы, як сьлед.

Як ён жыў? Гібеў жыцьцё. Зьнікаў сам.
Ці то прыклад лёсу дзеля чытача?
Людзі з розумам паймуць з адказам,
Дурні ж нават не зайдуцца і ўвачча.

Сходзіць наш народ. Сіпіць культура.
Ўсё вяршкамі: "на стагодзьдзе - два каня".
Што ж наш шлях крывёй макулатура?
Трэба каб пераасэнсіў хто б. – Зьмяняў...

Водар Мінску

У верасьні, на скону дня - халодна.
Пад коўдру хілісься, ды сьпёкі спад.
Згасае рыжля ў небе адыходна,
Хавае сонца па-за далягляд.

Няважна, ў цэнтры ты, ў раёнах спальных,
Адчуеш праўду, травы як расьцяць.
Зацішна, водарам мядкоў фекальных,
На ўвесь абшар палі аддана бьзьдзяць.

І людзі ў смокінгу садзяцца ў Аўдзі,
Сядзяць бабулькі, цешацца з дзяцей,
Дзяўчыны, хлопцы, цёткі ці то дзядзі
На думцы маюць: дыхаць бы прасьцей...

Боль

А дзе, твая, Расія?
Няма яе пры воч.
Вада, лясы, палі ё?
Ды што пабачыць змоч?

Ў руках, ва ўсіх, смартфоны,
Ня твой мігціць плязмак.
У студыі, — ўсё Sony
Ёсць толькі гук, мавяк.

Вакол краса, машыны,
Спартыўныя, пад час.
Зрабіў, ці заслужыў іх?
Усутню ўсе да нас?

Папера, нат’ папера,
Такой, сам воліў быць?
Што глянец, што шпалеры,
Набыць, глядзець, любіць?

Адзеньне, ў шэрым ходзяць...
Ва ўсіх патухшы твар...
А ты прывесіў моду,
Павёў усіх да мар?

Тваё дзе? Нават фарба,
Прыдумаў сей балён?
Ды не, лянота шкрабаць,
Распылім, з тым і скон.

Чаму ісьці на працу,
Якой не ўдавальнён?
Чужынцам, бо, так грацца,
Да зьместу, з-за твайго?

Мэтал счапляем крантам.
Балты, яны твае?
Сядзіць і сочыць варта —
Асадку зроб чые?

Затое кепскіх бачым,
Яны такія вось...
Капнуць, дык засабачым.
Не лень. А знутар — госьць.

Вярнуцца трэба справай,
Да еднасьці свае,
Малых не біць за мару,
Вучыць як зьвіць яе.

Наткнемась Беларусі,
Вось могуць, чужакі...
Зацішаныя, труцца,
За нечы ім вянкі?

Зазналася Ўкраіна.
Їх розум — чарвякі…
А мо сьпіной к такіма,
Час елі землякі?

Яны хоць брэхат маюць,
А мы нямыя сюль.
Патрэбна маб паганіць,
Ды дзеіць, з глядам туль.

З мінулага браць думкі,
Вымешываць сваё,
Ня проста скуплю ў сумкі,
Паказваць — вось маё.

Патрэбна ўмоўчку думаць,
А не гуляць-брахаць.
То — нас не данауміць,
Ёсць справа — ўварт зьдзяйсьняць.

Ці ўвогуль трапн нам горад,
Ці быць бліжэй зямлі?
Патрэбен лёск, а шчора?
Надвор'е ж шаляў лік…

Нізка твораў: “Набачы жыцьця.”

Маё зьмеркованьне...

Я б, засьцярогся, ймкнуць да вед —
Накінуць веру, волю, рух...
Няхай выгодны, маюць хлеб,
Ў йіх супраціў свабодаў круг.

Здаецца шэптам іх кранеш,
Табе няўмысн замкнуць ланцуг.
На зрок, з’яўленьне кніг, прывеш,
Накіне дзей, духоўных мук.

На думу, выбраў штось як вабн,
Балючым, поўным недахоп,
Лічу ўглыбляцца пуст, як пан,
Лепш ад жыцця, з гаворак крок.

Паняў што нешта ўлюб не зварт,
Ці сам, ці мноства ў ёй асоб,
Рабі сабе, хай выйдзе жарт,
Ды толькі не вучы здурнот.

***

Любіць радзіму трэба вельмі,
Па ўсіх яе пабыць кутох,
Тады ці торф, ці гліна глебы,
Ня будзе дзівіць нагаток.
Ня будзе ўехаць той патрэбы,
Антонаўкі адчуеш сок,
Нага басая троне стог;
Саломы ці каменьня скрэпы,
На дзіва лёгкі будзе крок...
А краявіды ў нас якія...
Зімою й восеньню лясы...
Трава хавае столькі кветак...
Вазёры, рэкі — мары мрыя,
Для мастака вакол — красы,
Паэтаў ўвазе і паэтак,
Тут будуць вершы, й нарысы...

Мае сёньняшнія “прасткі”

Не таму я маўклівы “да баб”,
Што “лянота” й “паказьлівы проста”,
Не упэўнены ўвогуль што трапн,
Што знайду час і моцы да мостаў.

Не “сьпьляваў” шчэ я тату “у твар”,
Не сшаптаў маці “зьнікну я ноччу”,
Страціў толькі як Коню, “млынар”,
Ї сястра поруч — к ёй не заходжу.

Верашчыць наша днямі сям’я,
Кожны выказ і кут маўчаньнь мае.
Сам сьціхаю сабе, ўлю зьмяняць,
Вось працую, ухочы зьдзяйсьняю.

Ў сэрцы ніжу думеньні да ёй,
Не адношу да “музаў”, “я з тою”,
Мушу больш быць мужчынай й настрой,
Падпільноўваю, й мру параною.

Гэты сьвет мае столькі каб змоч,
Мае сьцежак да вартых зьдзяйсьненьняў,
А бацькі, да іх моладзь збольш кроч,
Дзе прасьцей, дзе б іначай “зьвінелі”.

А сябры, асьцярожацца шчыр,
Што праўдзівы, мо сэнтымэнтальны,
Я прывык, зрэд завуць на шпацыр,
Не звычаяцца й, яўлю, кранальны.

Мкнуся жыць не біцьцём, не брахнёй,
Меней скардзіцца, дзеяў лік — зьмеўшы,
А каханьне ж у рот не бліньнё?
Трэба ж думаць што з тою яечні.

Мне да любу ляґічны нахіл,
Хоць раней не кранут быў спакою,
Ён бы быў, але нібы я плыў,
Акіянам чуцьця, жахаў скроем.

Людзі рухаюцца да ўсхваленьнь,
Больш да зьнешняй сваёю выявы,
Як страчаюць “прастка” – то ён пень,
Ці яўрэй, ці “гаўно”, тое й славай.

Закаваныя звычкамі, жыць
Намагаюцца краша, найдужа,
Толькі ўсё “як наркотык” бяжыць,
Ў нашым лёсе і зносіны й дружба.

Прападзе пэўна нейкі нажым,
На той час, што бяжыць сабеходам,
Можа сшчасьціць мукою лёс-Млын,
Шалі тронуцца ў нешта з нагодай.

Дзень з жыцьця...

Павольна так падае сьнег,
Дзяўчыны жадаюць уцех,
А я ў адзіноце, нічога да іх,
Іду у кавярню на сьмех.

Замоўлю сапраўдную каву,
Вазьму цыгарэту ласкаву,
Ў зубох і дымок, і гаркавы напой,
Андроід на століку жвавы.

Гляджу на экран, на цікавае ў ім,
З апошняй сустрэчы мінула сто зім,
Яна, мне здаецца, пачуцьці чапае,
Пастамі, выявамі – ўсім,

İ думаю, стрэць мо, рабіць ужо крокі,
Здабыць яе, як здабываюцца жонкі,
İ можа мне проста здаецца, канешне,
Што помьніць, — пьляваць ёй, ды й толькі...

Дап'ю я гаркавую каву,
Пакіну акуркаў прыправу,
Схаваю ў кішэні мабільны дэвайс,
З кавярні ў мароз выйду ўправа.

Кавярня так будзе й стаяць,
А я не спынюся кахаць,
Дзяўчыну, што мне гэтак міла да вока,
Суцішуся ў сон, ды бываць...

Нізка створаў: “Захопы пачуцьцяў.”

Ў цішыні з сабою.

Можа гэта глупая развага,
Як употай мовіць чалавек?
Без люстэрка, ціх як перавагай?
Ўзмолк, насам з сабой, спакою зьбег?

Пад сваіх адзнакамі нахілаў.
Пад настроем, колам раздражненьнь?
Як крычыць размова, нейкай сілай?
Пад адчутым, выкідамі мьненьнь?

Праўду, ці бываць у тым спакою?
Больш ці сэнсу бачыць, меўш маўчаньнь?
Ўвогуль быць ці не пры мове тою,
Прагучаць ад вуснаў; а ў чытаньнь?

Цішыня бяз дум увогуль чутна?
Не, калі ж, дык чым яе заняць?
Мкнуцца да яе, ці ў жах ад кута,
Бегчы: ўсіх, сябе зьмяняць?..

Ў нечым простым…

Малое самае счуць створцу
Наяк прыкованы быцьця…
Звыйсьць той палітыкі, ўладоўцаў.
Намогі праўдзяцца ці йсьця?

Між тых як ён, інакшых здольцаў,
Сайсьці з наіція, ў дачут.
Па-за займеньнь, заяў вакольцы,
Паняць што ўпраўду ў дзеі тут.

Ідзё чаму высока, нізка.
З чаго падзеі, час наўкол.
Быць мо дзіковіну ў калысцы
Хто здзеіў так што не да школ?

Крануў нешт тамака рабёнак,
Здурня ўрабіў на сьвет прыгод,
Спужаўся так, што нат пялёнак
Не змовіў чутку ці зварот.

Таму й цяпер расчараваньне?
Замоўклі дурні, вернік врэ,
Настаўнік вучыць з гагатаньнем,
Няма сваіх, ды ў іх ць патрэб?

Як ствараў тое што ў рукох…

Парыжасьць гукае на дзівасьць…
Ї туманы, і сьнегу каша.
Сьвядомасць, восень маюць бьлізасьць.
А галаве мыльля намашка.

Тады, здаецца гэткае ж было,
Ды толькі чулася адказнасьць,
Што прыйдзе крытык на жылло,
Ї адпарадавае трапнасьць.

Дзіўлюсь чаму я мякну з створа,
Мае наступнай спробы кнігі,
Мужчына, ж зьнешне, я дужовы,
Ўзгад — пані: ружы, мяты, вып’е…

Напэўн набачыўся старога,
Тог рэтра, споведзі шрыфтоў,
Паперы сход і пыл кардона,
Канешне ж моўцаў, аўтароў…

Аукае мяне ў прыемнасьць,
Ў дзіцячае, як з лялек, чуцьце,
У нейкае няжні адданасьць,
Ў клясычнае расповед’ гнуцьце…

Люблю я меньш праяў кіно,
Ня кніг’ тым, музыцы прывабен.
Бы апранаю кімано,
Прымаю промьні з сонцу спален…

Нізка створаў: “Датычнэ каханьня.”

Санэт

Я так цябе кахаю,—
Ніхто так не кахае.
Пачуцьці ў днях трымаю,
А сэрца палыхае.
Лісты твае прымаю —
Душа іх вылучае;
Ізнову узбуджае
Жар думак ураджаю.
— Мне ты, патрэбна вельмі.
Даўно цябе ня бачыў.
Ты мілая краса...
Я мілаваўся. Й дрэнна,
Тады, што не даярчыў,
Тваіх прыгож я сам...

*

Йдзе паненка па сьцяжынцы,
Па калошы італійцаў,
Зёлы ў дугах акуляраў,
Сонейка зіхце на твары,
Родзійка на шыі марыць.
Сіня-чорная сукенка,
А дарога, як лінейка,
Лесьвіцу, прайшла памерклай.
Злева, справа - лісьце лаўру...
Хоча, бы, вады напіцца...

***

Не спяшайся, як сыйсьці, прывід мае, прынцэсса,
Я ж не хлусіў, дурань можа, бегаў як к табе,
Дзіваком я выдаўся, што прыгаў к табе бесам,
Нарабіў на сьвет прыгод, нат сорам за сябе.

Не ляці, як я, бо ўкол' пачуцьці выраняю,
Я раўную ўлюбы кожнаму, з такім жывя,
Зараз, так, цябе кахаю, ў межах скрыжаваньня,
Толькі ў спыне бы бытую, сьціхваю, ўнавя.

Давяраю з промедлю, ўсяму стаю упрамым,
Рэзка тама рынуўся, а хвалямі ўлюбіў,
Гэта ўжо мінулае ды толькі быў не трапным,
Змовіць, гаварыць з табой я нешт' там не змажыў.

Каханьне*

Я пакладу цябе выгнутай шыяй,
На ўскрайку ложку, валосьсем да долу,
Бы прыпаркуешся носам машыны,
Бьлізу слупа, што запале сьвет колам.

Яек нагамі крану наймякш вочы,
Кіну між вуснаў узбуджаны чэлез,
І паспрабую без шкоды фар сочных.
Возу суціхнуць, а лямпам ярчэць ледзь.

Так у пакоі патрэмься у спынах,
Дыху твайго, ці то хуткае сьпермы,
Як электрычнасьцю, пьлюсам на мінус,
Акумулятара ёмістасьць стрэльну

Соладка пэўна запалім за сэксам,
Ў мелкіх размовах сьмех згубіцца ў дыме,
Сонны ліхтар загудзе замігцеўшым,
Рыне шашою за справамі шыньне.

Нізка створаў: “Лірычныя выпробы.”

Зернейка

Зернейка ляжала бы, ці згніла бы ад скрытнага.
Прарасло б сваёй расьлінай, ці або загінула б.
Птушка не убачыла бы, ці склявала, спрытная,
Зь ёй умёрло бы яно, ці, на жыцьцё адкінула б.

Мабыць я, такая семка, кідана, малюткая,
Роду бьлізкага ня ўспомьнях, змогамі дазнаемым,
Дзесь сяджу, кахаю глебу, здуму люду чуткае,
Ці жывёліне, каб вырасьці, у нешта бліз з маім.

Ўбачыўш, не сьмяшлівае, сьлязьлівае да збочаньня,
Ўсё навокал мне на слых шавеліцца ці пьлёскае,
А відовішча, дзе я ляжу, ці явіцца, ці ўкрочвае,
Больш маўчу панурасьцю і цешуся як скокае б.

Такаво маё з вырод. Дрэвам мабыць счадае,
Можа толькі й выдасьць мьне усьму бываць як не.
Буду падаўжаць набыткі, мець наканаванае...
Ці, праском, затопчы хто, ці ўнішт скрые камень.

*

Ты,
Ня ведаеш мавяк? —
Вось, табе,
Йна —
Мова...

Буквальна...

Адкінула мяне ад "Гімана"...
Нашто штоноч яго ўпяваць?
Знастроіцца больш стымана?
Сабе, табе, цябе, шукаць?

Крыўда.

Наўруш, ваяр!
Наплён, крывяц!
Мячо наўруч
І ўвыніштож!
Ды, не... Вылгун,
Чужак, русяц,
Ён бяз прынуч,
А нас ня трож.

Вось накідан',
Ў пяскох, палёгл,
А мы дзе Ўсход,
Ці дзе дамо,
— Тады ілбом,
Сабе ўдатрог,
Ды стрэлу ход,
А не само.

Ня пі вады,
Ня жуй той хлеб,
Ўнабег ліі,
Бяз стомы кроў.
Ды ўсё бяды...
Ды ўсё прыкмет...
Сябе шукі,
Ня вясьцяроў.

Далі ад рэшт,
Ды мне, капь'ё
Ды не з мэталя,
Й папяроўн.
Табе, мне нешт,
Тут не стаё,
Цьвікі канямі
Йкох падкоўн?

Спынёны ўноч,
Наўкола лёд,
Вылёса ў хрыст,
Унапіс верш.
Ды ўвазе воч,
Наказа ў дол,
Вялікі перст,
Тыкнё ў прывеш.

Тамога, зволь,
Прымкнён на дзей,
Ды ўздум пішу,
Ды бяз намог
Ды толькі той,
Тут абы-дзе,
Дышу, тужу,
І хто б наўмог.

12.11.2016

Нізка створаў: “Жарты. Сьцешкі.”

***

Калі задзіночан, і рукі трасуцца,
Вакол нэшта ліха, нэрвова стамлён,
Паможа не хімія, піва, ці пыхаць,
Спыніць сытуяцыю — ролікам з порн.

Калі не кідаесься змах да адносін,
І ёсьць, хай дурацкі, занятак, заґон,
Ня трэба спяшацца, быць як папросяць,
Бывай вольным часам, глядзі варты порн.

Лічу непатрэбным ім браць затыкацца,
Абраў сабе нешта, на тым хай і скон,
Паказваць астатнім, кідацца, махацца,
Зрабіў сваё дзела і выключы порн.

Бацькам трэба помніць лічу што таксама,
Пакінуць, малому нат, час на сьцяшон,
Няхай навучаецца, нешт таясаміць,
Глядзіць, або не, у цішы сабе порн.

Эмоцыі...

Ад шкла зваконьнь...

Вы дасталі, — ў'ёбываць людзей,
Сьмехі як камусьць "пажалі" яйкі...
Хай бы зь інтэлекта. Курв' зушн', — гэй!
Вам рабіць, парухацца не ў дбайкі?

Для чаго наўгуль вы нараджоны?
Піць стаканчыкамі й ліць 0,5?
Што вы ўсё шуршыця, пракажоны?
Не да дзеў, сабе вызварт шукаць!..

Нізка створаў: “Пэракляды.”

Пэр. Рауль Зінґер

Кульгаючы
Як трапачка трошкі
Безверагодна дамо вам радасьць
Ўнясу вам хлеба й шоў
Бягом з цэркваў
І паміналеn
Ў падвальчыкі
Ў чорныя куфарчыкі
Чалавечыя заначкі
Па-на грудзі значыкі
Кшталту "паэтык", "царык"
Зірнуў пад сківіцу
Памкну час нагон, настаркі
Няўпэўнены й недакладны
Як зжыўся злы й разбэшчаны
Вынаходніцкі размярковываючы
Прывасхадзіцельскі як "лік" бяз ґрыма

Глухі,
Сляпы,
Нямы,
Ня твой.

Склад:

09.11.2016

Думкі, ўвага +

“Ўваспры̀няў”. Адрокся.

